

Мумтоз адабиётимизнинг энг яхши анъаналарини янги даврда муваффакиятли давом эттирган замондошимиз шоир Аскарали Хамроали ўгли Чархнй Кўконда 1900 йилда таваллуд топган. Бошлангич маълумотни эски мактабда олган Аскарали отасидан хуснихат машк килишни, онасидан шеър ёзишни ўрганди.

Бўлгуси шоир Хофиз, Саъдий, Навоий, Бедил, газалларини меҳр билан ўқийди. Сулаймонкул Рожий, Мирза Хўкандий каби кўконлик шоирлардан аруз коидаларини ўрганиб, копрок хажвиётга мойиллик кўрсатди. Аскарали Октябрь тўнтаришидан кейин Чархий тахаллуси билан шеърлар ёзиб юрган бўлса-да, уларни узок вақтгача матбуотда эълон қилмайди.

Чархий 1938-1939 йиллардаи бошлаб, Кўкондаги «Янги Фаргона» газетасида, «Муштум» журналида фаол катнашди. Шоир «Ширин ва аччик» (1959), «Шеърлар» (1966), «Алихўжа ва Хўжаали» (1970), «Девон» (1972) номли китобларини ўқувчиларга тақдим этди. Чархий ижодида лирик шеърлар билан бир каторда, сатирик шеърлар ҳам алоҳида ўрин тутди.

Чархий мумтоз адабиётимизнинг асосий вазни — аруз системасида ва классик шеърятнинг турли жанрларида муваффакиятли ижод этган ва уни ривожлантирган истеъдодли шоирдир. У кўп йиллар давомида Кўкондаги Муқимий уй-музейида илмий ходим бўлиб ишлаб, Муқимийнинг кўп қиррали адабий меросини тўплаш ва авайлаб сақлаш ишига муносиб хисса қўшган.

1975 йилда республикаимиз ҳукумати шоир Чархийга Ўзбекистон халқ шоири деган фахрий унвон берди.

Чархий истеъдодли газалнавис, ажойиб қўшиқчи-шоир, жонкуяр маърифатчи сифатида ихлосмандлари хотирасида ўчмас из қолдирди.

У 1979 йил 18 декабрда Кўконда вафот топди.